

”המסע לפולין“

המסע שלי לפולין.

איך אני יכולה לתאר אותו? אני לא.

חיכיתי למסע הזה מאז כיתה ב'. מאז שלמדנו על השואה.

תמיד למדתי יותר, תמיד התעניינתי יותר.

ביום שהתחלנו ללמוד על השואה חזרתי לבית, אמא שלי מצאה אותי על הרצפה, עם כל הכרכים של האנציקלופדיה פתוחים, הם היו פתוחים על כל ערך שהיה קשור לשואה. מהיטלר, למנגלה, לאושוויץ, לבורות הירי. הכל.

תמיד ניסיתי להבין איך דבר כזה קרה.

חשבתי שאם אני אצא למסע הזה אני אצליח להבין, אני אקבל תשובות לכל השאלות שלי; אבל זה לא קרה.

הגעתי לפולין.

הסתכלתי על המקומות, על הערים, על הכפרים שפעם היו הומי אדם, שחיו בהן קהילות שלמות. הסתכלתי על אושוויץ בירקנאו. ולא הבנתי. לא הבנתי, איך כל כך יפה שם? איך זה הגיוני שלפני פחות משמונים שנים אנשים נרצחו שם? בגז, בירי, בתליה, בחניקה. לא הצלחתי לעכל איך זה שכולם ידעו ואף אחד לא עשה כלום.

לא הבנתי איך הצליחו לרצוח בשיטתיות נוראית 6 מיליון אנשים.

לא הבנתי למה? לא הבנתי.

לא הבנתי איך יש רוע כזה בעולם.

לא הבנתי.

לא הבנתי איך במקום כל כך יפה קרו דברים כל כך מזעזעים.

הסתכלתי בפליאה, נכון שיכלתי לראות את הצריפים ואת תאי הגזים ואת המשרפות, אבל כל הצומח והירוק טשטש את זה.

כשהיינו במיידאנק נפל לי האסימון.

היה שם הר ענק, הר האפר הוא נקרא.

8 טון של עפר ואפר.

הסתכלתי עליו, והדבר הראשון שהצלחתי לראות היה עצם. חשבתי לעצמי, למה שמישהו יזרוק שלד מלאכותי לשם, ואז הבנתי. הבנתי שזה לא מלאכותי.

ואז הגענו לטרבלינקה.

ואז שוב לא הבנתי.

מי שלא היה שם לא יבין.

אף אחד לא יבין כמה יפה שם.

כל כך יפה שם שרציתי להקים אוהל, לראות את השקיעה והזריחה, רציתי לגור שם.

כל כך הרבה יופי, שכיסה את כל הזוועות.

היה לי קשה במסע הזה, בכיתי בלי סוף.

בכיתי בשביל 6 מיליון.

בכיתי כשהייתי בבורות הירי, כששמעתי ש800 ילדים נרצחו שם בירי.

בכיתי כשהקריאו שמות של ילדים, בסך הכל בני 5 ו7 ו10.

בכיתי כשקיבלתי נר נשמה, שהיה כתוב עליו "מסעוד כהן, בן 5, לוב, נרצח בלוב."

בכיתי מתסכול, מעצב, מכעס.

עברתי באושוויץ התקף חרדה, אחרי שראיתי את הצבע הכחול שנהיה מגז הציקלון בי, אחרי שראיתי את סימני השריטות וסימני הציפורניים על קיר הבטון, אחרי שראיתי ציורים של ילדים על קיר, ציורים של ילדים כל כך תמימים.

לא הבנתי למה ילדים כל כך קטנים ותמימים מצוירים חיילים עם נשק וילד ליד שתי גופות.

לא הבנתי.

אני עדיין לא מבינה.

אני מסתכלת על איש העדות שלנו.

יצחק.

יצחק הוא מושא להערצה בשבילי, הוא תמיד חייך, תמיד הסתכל על הטוב, תמיד היה אופטימי. הבן אדם שעבר הכי הרבה זוועות וטלטלות שמח יותר מכולנו.

הוא תמיד סיפר רק את הדברים הטובים, התנהג כמו בן 16, רץ ועקף את כולנו, צחק וחיך, ואני גאה להגיד שהוא אחד האנשים שפקח לי את העיניים, שנתן לי פרופורציות, שגרם לי להבין את קדושת החיים.

נכון, חזרתי עם יותר שאלות מתשובות.

חזרתי שבורה.

אבל עברתי הכל, עברתי הכל בזכות ובעזרת החברים המדהימים שלי, שתמכו בי בכל מצב.

אני מודה על המסע הזה, אני מודה על כל רגע ודקה במסע הזה.

תודה.